

Σήκω λοιπόν, τριπελχανά,
και μὴν ἀπλώνης τραχανά.
Σαλιόνι βάρβερς ἀνοικτό,
σήκω νὰ ὄης τὴν ἐκλογή,
σήκω νὰ πάμε 'στὸν Μικτό,
νὰ πάμε και 'στὸν Ἀμιγλή.
Μὴ μὲ θυμώνης, ἀδελφέ,
μοῦπαν πὼς δίνουν και καφέ.

Σήκω γρήγορα νὰ πάμε και 'στους τρεῖς συνδικασμούς...
πάμε και 'στοῦ Θεωδωράκη νὰ μᾶς 'πῆ γὰ τούς θεσμούς.

**'Απὸ τὸ σπῆει βγαίνουν
και 'ὄτὸν παπποῦ πιγαίνουν.**

Φ. — Βαστώντας μία κάλη 'στὸνα χέρι
και 'στ' ἄλλο τὸ Κορδόνι κι' ἓνα κλήμα,
τὸ βήμα της τὸ πλάνο περιφέρει
τοῦ γέρου θεαμοῦλακος ἢ λιμα.

Τὴν πάει κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα,
κόπιασε, τοῦ φωνάζουνε, πατέρια,
και λέν γὰ τὴν γρηὰ Κορδομανάνα
πὼς σκοορα θὰ τὰ βρῆ 'στὰ Δημητσάνα.

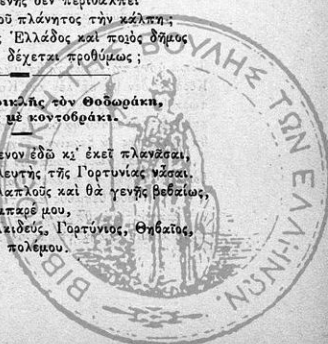
Τὴν πάει μὲς 'στ' Ἀνάπλι, 'στὴν Χαλκίδα...
σὰν λέγες 'επουράνιος θεότης
ἔχεις τὴν οἰκουμένη γὰ πατρίδα
κι' εἶσαι τῆς κάθε πόλεως δημότης.

Ποῖος εχει σὰν και τοῦτον τέτοια τύχη
νὰ γίνεται τῆς ἐριδος τὸ μῆλον;
πάει νὰ τὴν ἐβῆση και 'στὰ τείχη
τῶν εὐκλεῶν Θηβῶν τῶν ἑπταπόλων.

Ποῶ πόλις εὐγενής δὲν περιβάλλει
τοῦ Σαββῶν τοῦ πλάνητος τὴν κάλη;
ποῖος τόπος τῆς Ἑλλάδος και ποῖος δήμος
τὸν Θεωρῆ δὲν δέχεται προθύμως;

**Ψάλλει κι' ὁ Περιούχος τὸν Θεωδωράκη,
πούγινε γεωργὸς μὲ κοντοβράκι.**

Π. — Ὡς τὸν Περιπλανώμενον ἐδῶ κι' ἐκεῖ πλανᾷσαι,
δὲν θέλεις μόνον βουλευτής τῆς Γορτυνίας νᾶσαι.
Θέλεις νὰ γίνης πολλαπλοῦς και θὰ γενῆς βεβαίως,
Κορδοκρούμπικρ μου,
γὰ νὰ ζητῆς ὡς Χαλκιδεὺς, Γορτυνίος, Θηβαίος,
εὐθύνος τοῦ πολέμου.

Τὴν πλανομένην κάλπην σου τιμῶ καὶ μεγαλύνω
 κ' ἔμπρός 'στὴν πολυπρόσωπον τὰ γόνυτά μου κλίνω.
 Ἄς εἰμπορούσες τετραπλοῖες νὰ βγαίνης Θεοδώρης,
 Κορδόνι τέσσερες φορεαί καὶ γεωργὸς τετρακί.

Καὶ μέσκα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς
 τετρακίς νὰ μὲς ὀμίλει
 περὶ θεσμῶν, συντάγματος, καὶ βιομηχανίας,
 κ' ὅλον τὸ βῆμα νὰ βροντᾷ
 ὅταν βροντώδης θ' ἀπαντᾷ
 ὁ τῆς Χαλκίδος Θεοδώρης πρὸς τὸν τῆς Γορτυνίας.

Φ. — Κ' ἔμπρός τῶν Τούρκων καὶ τῶν Βουλγάρων
 νὰ λές με στόμου γλωσσῶν τεσσαρῶν
 πῶς δὲν ε' ἀρέσει κανέναν πλὴν
 πολέμου σάλος καὶ λόγην κ' αἶμα,
 τῶρα θὰ γίνης εἰρήνης λέων
 κ' ἀστραπηθύλον δὲν θάχνης βλέμμα.

Τῶρα Κορδόνι καὶ κλημ' ἀμπελοῦ
 καὶ μίκα τσάπη σ'τὴν κάθε χερά
 θάβηκι τοῦ θείου Κορδοκαρέλου
 σύμβολον νέου, μόνη παντιέρα.

Ἡ τροπαιοῦχος ἡ Θεοδώρη
 τὴν ἄλλην ἄκρη θὰ πιάσῃ τῶρα.
 Δὲν θὰ πατήσῃ γειτόνων κόπια,
 καὶ θὰ ῥωτοῦνε πολὺ καὶ Μάρτη
 πῶς γεωργίας ἔγινε τσάπη
 τὸ μέγα ζῆρος τοῦ Μπονακάρτη.

Π. — Τῶρα θὰ γενῆς ἀρνάκι
 σ'τῆς εἰρήνης τὸ κονάκι.
 Τῶρα Σαββαὼθ με γέλοικ
 καὶ χωρὶς ἐλλαίματα,
 τσάπη, ἄροτρα, κ' ἀμπέλικ
 καὶ κιστοὶ καὶ κλήκατα.

Τῶρα Δῆμητρα καὶ Βάκχος καὶ θεοὶ 'στὸ κλουβί...
 χαίρε, Βάκχε, Βάκχ' εὖσι.

Ἦπῆρες τὸ κληματφόλλο
 κ' ἔγινε εἰρηνοφιλο
 κ' ἐργατικὸ Κορδόνι,
 μῆλο μου καὶ κωδών.

Τῶρα δὲν θέλει στρατηγός,
 κ' ἀτέλειαν ε' ἀμπελοεργός
 ὑπόσχεσαι στωμύλο,
 κωδώνι μου καὶ μῆλο.

Τῶρα μόνο τὴ Λακμυρῆ θὰ μὲς εἰρήνης ἴλιγα σμπάρκ,
 Κορδόνι δὲν θὰ σέ λέν καὶ Κορδοκαλουμπάρκ,
 τῶρα θάβηκι Κορδοβέλι καὶ Κορδοκακκακί,
 καὶ γὰρ κρᾶνος σου θὰ βράχης τὴ σκουφίσκα τοῦ Ρικιάκη,
 θὰ φροντίξης νὰ ξεραίνης ἔλη, βάλτους, καὶ ποτάμια,
 καὶ χωρὶς ἀρμάτων κρότο
 θὰ καλλιερῆς τὸ πρᾶσο, θὰ καλλιερῆς τὴ μπάμια,
 τοὺς θεοποιὺς καὶ τὸ κρότο,
 κ' ἀραπόστρακα θὰ τρῶς ἀπ' ἐκεῖνα τοῦ γαλάτου
 πρὸς αἰδίων τιμῆν γεωπόνου Στρατηλάτου.

Φ. — Ὁ περάσας 'στὸ Τεκτόι δωρεὰν τὸ καλοκάτρι,
 ὁ καλὸς σου κύρ Ἀλέκος, ὁ Ζαχμὸς τὸ ξερτέρι,
 κ' ἡ τοσαῦτης εἰμενεῖας ἀπολούσασα σιγῆ,
 ἔφαγε προχθὲς καὶ πάλι τὸ Παλατιανὸ φαγί.

Ἐσὺ, γέρο, κάθε τόσο ταξειδεύεις με γεμῶνικα
 καὶ γὰρ τοὺς θεομοῖς ἰδρίεις,
 κ' ἔντοσοῦτῳ τραγοπίνεις δι' ἔξῳδον τῆς Κορώνας
 ὁ λαλιότερος κορώνης.

Μὲ τὸ μέτρημα τῶν φίλων πολυμέριμος τυρβάζεις,
 κᾶπποτ' ἐκκὰ τοὺς βρῖσκει, κᾶπποτε διπλοῦς τοὺς βγαίεις,
 κ' ὕστερα, καθὼς μὲς λένε, ξεσκοτιεῖς τὸ μακρὸ του
 με φραντζέλικα ρωμάντζα ... τὴση ὄρῃσι σὲ καλὸ του.

Χορτασμένος ἀπὸ δεῖπνα καὶ κατὰμεστος τιμῶν
 τῶρα γράφει, τῶρα σβύνει, κ' ὄνειρεται καὶ κόμμα,
 πλὴν ὁ Κόντης, ἡ Χρηστίνε τοῦ μουγγοῦ κ' ὁ κηδεμών,
 ψιθυρίζε 'στὸν Ἀλφρόνστον: εἶσαι νήπιον ἀκόμα.

Τῶρα πάλιν, γεωργέ, τῶν ἀμπελοεργῶν Σωτήρη,
 με γιχτροῦς καὶ με κουρεῖς βράξεις πλώρη γὰρ τὴ Σύρα,
 ὅμως με τοὺς Συριανοὺς πρόσχε νὰ μὴν ξεχάσης
 καὶ λουκούμια φᾶς πολλὰ καὶ μὲς κκοστομαχιάσης.

Καὶ καυπόδια ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐ Μοῦσ' ἀηδονόστομη, βοήθησε νὰ ψάλλω
 καὶ τὸν Ἀηδονόπουλο, τὸν ράπτη τὸν μεγάλο,
 ποῦ νέον οἶκον ἱδρυσεν ἔμποροραπτικῶν,
 παρόμοιον κ' ἐφάρυλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
 μέγαρον πλούτου πάγκραλον καὶ τέχνης αἰδίου,
 πενήντα τέσσαρ' ἀριθμὸς 'στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου.
 Δύο δὲ κόπτας ἔφερε γὰρ λούσο πρὸ μεγάλο,
 Ἄγγλο γὰρ τοὺς κυρίου μας, γὰρ τῆς κυρίας Γάλλο,
 γιχτὶ καὶ τμηκα κυριῶν ὄχηρ περικλλες,
 ὅπου τσακίστρας εἰς αὐτὸ θὰ ράβωνται πολλαίς.
 Γλωσσῶν Πανεπιστήμιον παρὸν ν' ὄνειρ θὰ γένῃ,
 κάθε νεώτατος συρμὸς κορδόνι θὰ πηγαινί,
 σμόκιν ἐδῶ, μῆπρταίς ἐκεῖ, θεὸ κόπτας καὶ θεὸ γένῃ.
 ἕνας μικτὸς συνδυασμὸς ἐκεῖ θὰ μπεινοβαινί,
 μὲ πίστωσις δὲν δίδεται καὶ μερικὸς κ' ἐν γένει.

Σπίτ' ἰγγίλις; κομπρενέ φρασεῖ;
 μουσιού, μαντάμ, νὸ βερεσέ.

'Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου κ' αἰζὼν εἰκοστρία,
 κατάφωτος καὶ μέγας κ' ὄλος κοκεταρὶκ
 οἶκος βασιλικὸς
 κ' ἔμποροραπτικὸς
 τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπζαϊάνου,
 ποῦ γνώρισε τὸ γοστο κάθε πρωτευουσάκῳ.
 Αὐτὸς δὲν ἔφρνε κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ζένους,
 τὸ κόπτεν καὶ τὸ ράπτεν εἶναι δουλειὰ δίκη του,
 κ' ἔχει πελάτας τῶσους κατενοθαυσιμένους
 καὶ μὲ τὸ κόψμα του καὶ με τὴν ραπτική του.
 Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ'έκεινον ὀλοένα,
 καὶ κόψε με κ' ἐμὲ καὶ ράψε με κ' ἐμένα,
 καὶ κόψε με καθάραι καὶ δακτυλίδι μέση,
 καὶ τρεῖς ευτυχιμένους ἐκεῖνος ποῦ θὰ πῶπ
 'στοῦ Γεωργίου τὴν ψαλλίδα, 'στοῦ Γεωργίου τὴν βελόνα,
 κ' αὐτὴν ὑπερψοῦτε καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἶωνα.